

Arrest

nr. 86 225 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, X alias X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekende partij dient op 5 augustus 2002 een eerste asielverzoek in. Deze asielaanvraag wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 11 september 2002 definitief afgewezen.

1.2. Eerste verzoekende partij dient op 8 augustus 2002 een eerste asielverzoek in. Deze asielaanvraag wordt door de commissaris-generaal op 22 november 2002 definitief afgewezen.

1.3. Op 10 maart 2011 dienen eerste en tweede verzoekende partij elk een tweede asielverzoek in. Op dezelfde dag dienen derde en vierde verzoekende partij elk een eerste asielverzoek in. Op 31 maart 2011 dient vijfde verzoekende partij een eerste asielverzoek in. Deze asielaanvragen worden afgesloten met arrest nummer 74 717 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 7

februari 2012 waarbij verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.4. Eerste en tweede verzoekende partij dienen op 2 april 2012 elk een derde asielaanvraag in. Op dezelfde dag dienen derde, vierde en vijfde verzoekende partij elk een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 13 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekende partijen ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde [B. C.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit Servië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.04.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 08.08.2002 een eerste asielaanvraag indiende die op 22.11.2002 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 10.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat het CGVS (dd. 21.09.2011, p.2) oordeelde dat: “Door het verzwijgen van uw ware identiteit bij uw eerste asielaanvraag en de jaren erna blijkt dat u getracht hebt om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen militaire dienst zou willen doen omdat hij dan in de frontlinie gezet zal worden waar hij gemakkelijker gedood zou kunnen worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij terugkeer naar Servië gearresteerd, opgestoten en beboet zal worden omdat hij zijn militaire dienst niet wil doen. Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief van het Servische leger dd. 03.01.2012 (+gelegaliseerde Nederlandse vertaling) voorlegt. Overwegende dat het CGVS (dd. 21.09.2011, p.2) in het kader van de tweede asielaanvraag van betrokkene oordeelde dat: “Verder verklaarde u niet naar Servië terug te willen keren omdat u er nog steeds gezocht zou worden door de Servische autoriteiten omdat u uw legerdienst niet gedaan hebt, hetgeen allerm minst aannemelijk is (CGVS, p. 14-15, 19-20).[...] in het administratieve dossier blijkt bovendien dat op 2 maart 2001 in Servië (toen nog de Federale Republiek Joegoslavië) een amnestiewet van kracht ging. Deze wet voorziet in amnestie voor dienstweigeraars en deserteurs sinds 1992. Nog volgens onze informatie blijkt dat deze amnestieregeling correct werd geïmplementeerd. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de de verplichte legerdienst in Servië met ingang van 1 januari 2011 werd afgeschaft.”. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij aan zijn ouders gevraagd zou hebben om oproepingsbrieven naar hem op te sturen en dat ze dit nu ook gedaan zouden hebben, maar dat betrokkene de enveloppe waar de brief in zat in het centrum vergeten zou zijn. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn ouders vernomen heeft dat hij gezocht zou worden door de Servische politie. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde [S. N.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Servië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.04.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 05.08.2002 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.09.2002 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering van verblijf' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 10.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.04.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar echtgenoot op 13.04.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze ziek en depressief zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou willen terugkeren omdat haar man daar in de gevangenis zal belanden. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niets zou hebben in Servië. Overwegende dat deze problematiek er één is van materiële aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar kinderen hier naar school zouden gaan. Overwegende dat deze verklaring niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man via telefonisch contact met zijn ouders en broers vernomen heeft dat haar man gezocht zou worden door de politie omdat hij weigerde zich aan te melden voor zijn dienstplicht bij het Servische leger.. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene haar paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De beslissing genomen in hoofde van derde verzoekende partij luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [S. A.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Servië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 10.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die zijn vader in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van zijn vader op 13.04.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet weet welk probleem zijn vader in Servië zou hebben. Overwegende dat deze verklaring niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen contact meer zou hebben met zijn grootouders, maar dat zijn ouders hen nog wel zouden telefoneren. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze drie à vier jaar geleden een vrouw 1200 euro betaald zouden hebben voor nieuwe paspoorten maar die niet gekregen zouden hebben. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de asielmotieven van betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij hier geen papieren zou hebben, geen werk zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij graag voor politieagent zou studeren, maar hiervoor eerst een oranje kaart nodig zou hebben. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij mentale problemen zou hebben en hiervoor medicatie zou nemen. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De beslissing genomen in hoofde van vierde verzoekende partij luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [S. N.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Servië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 10.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar vader in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar vader op 13.04.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader gezegd zou hebben dat hij nog steeds gezocht

zou worden door de militairen omdat hij niet in het leger geweest zou zijn in 1992. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar grootouders zeggend dat ze niet moeten terugkeren omdat ze anders gedood zouden worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader problemen zal hebben bij een terugkeer naar Servië en daardoor ook heel de familie. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar vader en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niets in Servië zou kennen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij en haar broer school liepen in België en geen toekomst zouden zien in Servië. Overwegende dat betrokkene verklaart in België te willen blijven omdat hij hier geïntegreerd is. Overwegende dat de voorgehouden integratie van betrokkene in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De beslissing genomen in hoofde van vijfde verzoekende partij luidt tot slot als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [S. A.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Servië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.04.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 10.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 02.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar vader in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar vader op 13.04.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen contact meer zou hebben met familie in Servië, maar dat haar ouders nog wel met hun ouders zouden praten. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van betrokkene en dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niets zou weten over Servië en dat haar ouders na hun telefoongesprekken naar Servië nooit iets tegen haar zeggen over de situatie in Servië. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet weet waarom haar ouders niet kunnen terugkeren naar hun land. Overwegende dat deze verklaringen niet het persoonlijke karakter van de betrokkene haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsverplichting.

Na een theoretische uiteenzetting over de aangevoerde schendingen, lichten zij het middel als volgt toe:

“In casu, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot louter vage, stereotiepe formules of een stijlfomule die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht staat. De bestreden beslissing is niet proportioneel met de belangrijkheid van de beslissing.

Het is duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

In tegendeel zoekt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ongegrond en lichtzinnige excuses om de derde asielaanvraag van verzoekers niet in: overweging te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beweert dat [...].

Verzoekers hebben de eer hierop te antwoorden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naast de kwestie staat en hierdoor voornoemde wetsbepalingen schendt, waaronder artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Volgens de criteria van “nieuwe gegevens” in het arrest van Uw Raad dd. 23 januari 2009, arrest nr. 21.845:

- hebben de documenten waarvan sprake is in de bestreden geen voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker;*
- deze documenten betreffen feiten of situaties de eerste asielaanvraag na de eerste asielaanvraag van verzoeker, zijnde de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen;*
- deze documenten bevatten ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.*

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat het bijkomende document van verzoekers voldoet aan de criteria van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde de voorwaarden van “nieuwe gegevens”.

Meer nog blijkt uit het nieuwe element in het dossier dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. Met andere woorden is de motivering van de bestreden beslissing in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplichten en artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedures waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt voor elk van de door verzoekende partijen aangebrachte elementen en/of stukken vervolgens concreet aangegeven waarom deze niet kunnen worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de voorziene motiveringen vaag of stereotiep zouden zijn of louter stijlformules betreffen, aangezien alle door verzoekende partijen aangebrachte elementen en/of stukken, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissingen worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt bijgevolg vast dat de bestreden beslissingen elk een motivering in feite en in rechte bevatten en dat deze afdoende is. De motiveringen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissingen zijn immers pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet correct en onredelijk zijn, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze wordt onderzocht in het raam van de toepassing van het tevens geschonden geachte artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend

te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoekende partijen betogen dat de voorgelegde stukken wel degelijk als nieuwe gegevens in de zin van voormelde bepaling dienen te worden beschouwd.

Wat de voorgelegde paspoorten van eerste en tweede verzoekende partij betreft, motiveert verweerder dat deze documenten reeds naar voor hadden kunnen worden gebracht in het kader van hun eerdere asielaanvragen. Deze motivering wordt door hen niet weerlegd. De ware identiteit en nationaliteit van eerste en tweede verzoekende partij werd door hen bovendien reeds naar voor gebracht in het kader van hun tweede asielaanvragen. Er blijkt dan ook geenszins dat het nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Inzake de door eerste verzoekende partij aangebrachte oproepingsbrief van het Servische leger van 3 januari 2012, merkt de Raad verder op dat het begrip "*nieuw gegeven*" niet omvat dat elk stuk dat nog niet eerder werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal en/of de Raad, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). De Raad wijst erop dat, zoals verweerder terecht aanstipt in de bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij, de stelling van eerste verzoekende partij dat zij door de Servische autoriteiten zou worden gezocht omdat zij haar legerdienst niet heeft gedaan en dat zij vreest bij terugkeer alsnog haar legerdienst te moeten vervullen reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag. Zo stelde de commissaris-generaal in het kader van de tweede asielaanvraag van eerste verzoekende partij dat op 2 maart 2001 in Servië – toen nog de Federale Republiek Joegoslavië – een amnestiewet van kracht is gegaan waarbij amnestie werd verleend aan dienstweigeraars en deserteurs sinds 1992 en dat deze amnestieregeling correct werd geïmplementeerd. Tevens werd door de commissaris-generaal aangegeven dat de verplichte legerdienst in Servië met ingang van 1 januari 2011 werd afgeschaft, zodat de vrees van eerste en derde verzoekende partij dat zij bij terugkeer hun legerdienst zullen moeten vervullen niet langer actueel is. Er blijkt ook niet dat het voorgelegde stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin eerste verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen, *in casu* is dit de terechtzitting van de Raad in het kader van de tweede asielprocedure van eerste verzoekende partij op 6 februari 2012. Er blijkt evenmin dat eerste verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde dit stuk eerder aan te brengen. Hij verklaarde immers nog contact te hebben met zijn ouders in Servië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun betoog – dat op geen enkel punt op concrete wijze ingaat op de aangebrachte stukken en de redenen waarom deze in de bestreden beslissingen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens – niet aantonen dat verwerende partij op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS